

Først vil jeg skrive om en Khalifas betydning: Kalifa var muslimenes leder, men ikke herre. Herredømmet tilhører kun Allah. Kalifen skulle adlydes så lenge han selv adlydet Allah. Han var ansvarlig for å opprette og vedlikeholde betingelser som kunne gjøre det lettere for muslimene å leve i henhold til islamske lover. Han skulle også sørge for å opprettholde rettferdighet.

De kalifene som virkelige fulgte i Profetens fotspor kalles for "De rett-visede kalifer" (*Al-Khulafa-ur-Rashidun* på arabisk), det vil si de første fire kalifene (Abu Bakr, 'Umar, Uthman og Ali). Alle fire var blant Profetens (fvmh) nærmeste følgesvenner. Alle levde under enkle kår, ledet et rettskaffent liv og kjempet hardt for Allahs og religionen. Deres praksis av rettferdighet var objektiv og deres behandling av medmennesker var full av ære og respekt. De var en av folket. Etter disse fire kalifene, ble de neste kalifene mer som konger og herskere.

Abu Bakr ('Eieren av kameler') var ikke hans opprinnelige navn. Han hadde fått dette navnet senere i livet fordi han var interessert i å oppdrette kameler. Hans egentlige navn var Abdul Ka'aba (Ka'abas slave). Muhammad skiftet dette navnet senere til Abdullah (Guds slave). Profeten (fvmh) ga han også tittelen 'Siddiq' som betyr 'vitne til sannheten.'

Abu Bakr var en velstående handelsmann før han konverterte til islam. Han var også blant de respekterte menn i Mekka. Han var tre år yngre enn Muhammad (fvmh) og det var en naturlig tiltrekning som hadde bragt Abu Bakr og Muhammad (fvmh) sammen siden barndommen. Han var en av Profetens nærmeste venner gjennom hele hans liv. Abu Bakr var også blant de første som aksepterte islam etter at Muhammad (fvmh) hadde invitert sine nærmeste venner og slektninger til å underkaste seg den Ene Gud. Abu Bakr overtalte også Uthman og Bilal til å akseptere islam. I islams begynnelse ble muslimene offer for undertrykkelse, forfølgelse og tortur. Abu Bakr var også offer for disse omstendighetene. Når Profeten (fvmh) skulle emigrere fra Mekka til Medina p.g.a. av forfølgelser, valgte han Abu Bakr som sin ledsager. I de utallige slagene som ble kjempet, var Abu Bakr alltid i Muhammads' nærhet.

Før islam, var Abu Bakr kjent for å ha en rettskaffen personlighet, være vennlig og ha medlidende egenskaper. Gjennom hele sitt liv var han følsom for menneskelig nød og vennlig mot de fattige og svake. Selv om Abu Bakr var en velstående mann, levde han et enkelt liv. Han brukte sine penger på almisser (*zakat*), å sette slaver fri og å kjempe for islam. Ofte pleide han å bruke nettene til å be til Allah.

Slik var han altså, mannen som fikk det tunge ansvaret for å føre lederskapet videre i en av de vanskeligste periodene i muslimenes historie. Da nyheten om Profetens død spredte seg, gjorde en del stammer opprør og nektet å betale zakat, med forklaring at de ga zakat kun til Profeten (fvmh). På samme tidspunkt dukket det opp en del bedragere som påstod at de var profeter og at profetkallet til Muhammad (fvmh) hadde blitt overført til dem. I tillegg til dette opprøret var de øst-romerske og de persiske stormaktene en meget alvorlig trussel mot den islamske staten i Medina.

Under disse omstendighetene rådet flere av profetens følgesvenner, inklusive 'Umar, Abu Bakr til å gi en midlertidig kompensasjon til de som ikke betalte zakat. Den nye kalifen var uenig i dette. Han insisterte på at den Guddommelige loven ikke kunne splittes, d.v.s. det skulle ikke være forskjell mellom påbudene zakat og salah (bønn). Et kompromiss med Guds påbud ville til slutt føre til en forvitring av islams fundament. 'Umar og de andre innså raskt deres feilvurdering. De opprørske stammene angrep Medina, men muslimene var forberedt. Abu Bakr ledet selv angrepet og førte fienden i retrett. Han utførte mange kriger mot de som utga seg for å være profeter. De fleste av disse reverterte til islam.

Trusselen fra det romerske riket var ikke noe nytt. Profeten hadde organisert en hær under ledelse av Usama, (sønnen til en befridd slave) for å møte romerne. Hæren hadde ikke gått langt da de ble stoppet på grunn av Muhammads' dårlige helsetilstand. Da Profeten døde ble det reist spørsmål om hæren skulle sendes for å kjempe mot romerne, eller om den skulle være i Medina for å beskytte byen. Abu Bakr holdt fast på sin avgjørelse og sendte Usamas hær slik Profeten hadde gitt ordre om tidligere. Han sa, "Jeg vil sende Usamas hær som beordret av Profeten, selv om jeg blir igjen alene." Usama ble gitt en del retningslinjer for krigføring. En del av disse var: "Bli ikke desertører, eller skyldige i ulydighet. Drep ikke en gammel mann, eller en kvinne, eller et barn. Påfør ikke skade til daddelpalmer og ikke hugg frukttrær. Slakt ikke sauer, kuer eller kameler unntatt til næring. Dere vil møte folk som lever livet sitt i klostre. La dem være i fred og trakasser dem ikke."

Khalid bin Walid var valgt som hærleder av Profeten (fvmh) ved forskjellige anledninger. Han var en person med fremragende mot, og også et militært geni. Hans ferdigheter ble demonstrert i full monn under Abu Bakrs kalifat. Khalid bin Walid førte de muslimske hærene fra den ene seier til den andre mot de opprørske romerne.

Et annet bidrag fra Abu Bakr til islams sak var innsamling av Koranens ayat. Abu Bakr døde den 21 Jamadi-al Akhir 13. e.H. (etter hijra) (23. August 634 e.Kr.) i en alder av 63 år. Han ble gravlagt ved siden av Muhammad (fvmh). Hans kalifat hadde vart i kun 27 måneder. I dette tidsrommet hadde han klart, med Guds vilje, å styrke og samle samfunnet og staten. Han sikret dessuten muslimenes eksistens mot opprør.

Før sin død hadde Abu Bakr rådført seg med de mest fremstående i byen. Det var enighet blant alle at 'Umar skulle bli neste kalif. 'Umar var født i den høyt respekterte Quraysh stammen. Hans familie var kjent for sine kunnskaper i genealogi. Da 'Umar vokste opp var han kunnskapsrik i dette fagfeltet, samtidig som han var en dyktig fekter og bryter. Han var også kjent for sin talekunst. Han lærte å lese og skrive da han var barn, noe som var uvanlig på den tiden i Mekka. 'Umar levde av å være handelsmann. På grunn av handelsvirksomhet reiste han ofte til utlandet og kom mye i kontakt med forskjellige mennesker. Dette ga ham innsikt i menneskers problemer. Hans personlighet var dynamisk, selvhverdende, og oppriktig. Hadde han noe på hjertet, sa han det rett ut, uten redsel for den andres reaksjon.

'Umar var 27 år da Muhammad (fvmh) proklamerte sitt budskap. 'Umar hadde mye hat mot de tanker og ideer som Muhammad (fvmh) forskynte, på lik linje med de øvrige velstående personene i Mekka. Han ble like bitter mot alle som aksepterte islam slik det øvrige folket i Quraish stammen ble. Den dagen 'Umars slavinne aksepterte islam slo han henne helt til han ble sliten, og så sa han, "Jeg har stoppet fordi jeg er sliten, ikke fordi jeg synes synd på deg."

Historien om hvordan Umar aksepterte islam er ganske interessant.

En dag han var på vei til profetens hus, med sverd i hånd og med hensikt å drepe Profeten, ble han stoppet av en forbigående venn. Da 'Umar fortalte om sine planer sa vennen til 'Umar at hans søster, Fatima og hennes mann hadde omfavnet islam. 'Umar gikk hjem til sin søster hvor han fant henne opptatt med å resitere fra Koranen. Da han så dette, slo han sin søster hemningsløst. Søsteren forsvarte seg med å si følgende: "'Umar du kan gjøre hva du vil, men du kan ikke vende våre hjerter bort fra islam." Disse ordene hadde en uvanlig effekt på 'Umar. Hvilken tro kunne styrke selv svake kvinners hjerter? Han ba sin søster vise ham hva hun leste. Han ble rørt av ordene i Koranen og forstod dets sannhet med en gang. Han gikk rett til Profeten (fvmh) og fremmet sitt ønske om å bli muslim. 'Umar avla ed hos Muhammad (fvmh) og ble muslim.

Han la ikke skjul på sin nye identitet. Han samlet muslimene og fremførte sine salah (bønner) ved Ka'abaen i full offentlighet. Denne dristigheten til en fremstående personlighet i Mekka hevet moralen blant de mindretallige muslimene og styrket deres fellesskap. Til tross for dette, ble 'Umar offer for omstendighetene. Da det ble tillatt å emigrere til Medina, reiste han fra Mekka. Profeten (fvmh) fikk tillitt til 'Umar p.g.a. hans rasjonelle vurderingsevne, hengivenhet, selvhverdelse, og hans rettskaffenhet. Profeten (fvmh) ga 'Umar tittelen 'Farooq.' Farooq betyr en som gjør forskjell på sannhet og løgn. I Abu Bakrs' kalifat var 'Umar hans nærmeste assistent og rådgiver. Den 23 Jamai-al Akhir 13. e.H. tok 'Umar over som kalif etter å ha blitt foreslått til denne stillingen.

Under 'Umars kalifat var ekspansjonen av islam enorm. Utenom Saudi Arabia, kom også Egypt, Irak, Palestina og Iran inn under den islamske regjeringens beskyttelse. Foruten denne ekspansjonen, var 'Umar også kjent for sitt bemerkelsesverdige styresett. Han var et levende eksempel på følgende påbud fra Koranen:

"Dere som tror, stå fast ved det rette, som vitner for Gud, selv om det går mot egne interesser eller foreldres og nærståendes. Om rik eller fattig, Gud har omsorg for begge." [4:134]

En kvinne satte fram et krav mot kalifen. Da 'Umar møtte opp i rettsalen, reiste dommeren seg i respekt for ham. 'Umar irettesatte ham ved å si, 'Dette er det første tegn på urettferdighet mot denne kvinnen!'

Han insisterte på at hans guvernører levde enkle liv og ikke hadde noen vakter ved sine dører. 'Umar mente at de skulle være tilgjengelig for allmennheten til alle tider. Det berettes at mange utenlandske sendebud pleide finne kalifen under et palmetre eller i moskéen blant allmennheten. Det var vanskelig for dem å skille ut hvem som var kalifen. 'Umar tilbragte lange netter i Medinas gater for å sørge for fred og ro, og han undersøkte om noen trengte hjelp.

'Umar ga sin regjering en administrativ struktur. Finansdepartementet, forsvarsdepartementet og statskassen ble dannet. Soldater fikk lønn jevnlig. Folketelling ble holdt. Omfattende

landmålinger ble foretatt for å kunne taksere eiendommer likt. Nye byer ble opprettet. Områder som kom under muslimsk herredømme ble delt inn i provinser og en guvernør ble oppnevnt for hver provins. Nye veier ble bygd og kanaler ble gravd ut. Hoteller langs veiene ble opprettet. De fattige og trengende ble forsørget fra statskassen. Han definerte rettigheter og privilegier for ikke-muslimer, gjennom forskrifter. Som eksempel på dette er følgende kontrakt mellom de kristne i Jerusalem

Det er en kjent historie om Umar Ibn al-Khattab, Kalifen som erobret Jerusalem by og bygde den første moské på grunnen ved Bayt al-Muqaddas (Al-quds).

Umar (raa) var en fredelig og rettferdig hersker. På grunn av sine edle kvaliteter, var han gitt navnet "Styrer over de troende", og det var hans rettmessige plikt å motta nøkkelen til den Hellige by og dermed Bayt al-Muqaddas.

Hæren til Umar (raa) hadde allerede ankommet Jerusalem og tatt kontroll over byen fra de kristne, som hadde styrt siden Konstantine-tiden.

Men når Umar (raa) kom for å ta over byen offisielt, kom han alene. Han kom reisende fra Damaskus til Jerusalem med bare en kamel og en tjener.

Kalifen – som var en mann av ydmykhet, hadde ordnet det slik med sin tjener at de skulle ha hver sin tur med å ri på kamelen. Han ville ri for en stund, så skulle tjeneren ri og han selv gå.

I mellomtiden, hele byen ventet på kalifens forestående ankomst. Biskopen av den Hellige Gravsted, hadde forkynt: "Den store muslimske leder kommer! Vi må hilse ham og gi ham vår respekt."

Så alle menneskene hadde samlet seg i gatene og ventet seg et stort majestetisk opptog. Men ingen opptog viste seg. I stedet kom to mennesker til syne i horisonten – sakte gående.

Når de endelig kom fram til byen, var det tjeners tur til å ri, så alle trodde at han var kalifen, og ilte til for å hilse og prise ham. "*Vent! Jeg er ikke kalifen!*", protesterte han og forklarte deres ordning med å skifte på å ri og gå. Folket ble overveldet av lik rettferdighet, og priset den store kalif.

Biskopen var også forundret over sådan rettviss. Hjertet hans fyltes av glede og han overrakte bynøkkelen til Umar Ibn al-Khattab (raa). Så inviterte biskopen kalifen til å gjøre sin bønn i kirken deres. Men da han så alt det dekorerte interiøret og med alle de kristne symboler, avsto han høflig og sa: "*Jeg vil be bare utenfor døren deres.*" Da han var ferdig, spurte biskopen: "*Hvorfor ville du ikke komme inn i kirken vår?*" Umar (raa) svarte: "*Hvis jeg hadde bedt inne i deres helligdom, mine etterfølgere og de som vil komme hit i fremtiden, ville tatt over bygningen og gjort det om til moské. De ville ha ødelagt deres tilbedelsessted. For å unngå at et slikt problem skal oppstå, og tillate kirken deres å være som den er, bad jeg utendørs.*"

Igjen biskopen var overveldet av kalifens rettferdighetssans og sa: "*I dag, på grunn av din rettferdighet, tro, visdom og sannhet, har du mottatt nøkkelen til den Hellige by. Men for hvor lenge vil dette vedvare i din makt? Når vil dette hellige sted igjen komme i våre hender?*" Umar (raa) svarte så: "*I dag har vi såvisst tatt over dette hellige sted. Det er med de fire kvaliteter av tro, visdom, rettferdighet og sannhet at vi har vunnet over byen. Så lenge disse fire kvaliteter er i Islam, så lenge muslimene har alle disse fire i sine hender, vil de beholde denne by. Men når disse kvaliteter kommer bort fra praksisen av Islam, vil denne hellige by komme i andre hender igjen. Hvis det skulle skje at vi vil tape dette sted til noen andre, vil det være på grunn av mangel på sikkerhet i troen. Når muslimer selger sannhet og samler opp verdslige goder og søker verdslig velbehag, når de mister god tro (iman), god ledelse og den gode oppførsel av anstendighet og forsiktighet, når deres forbindelser med kvinner er umoralske og på urett vis. Når de gir seg over til baktalelser,*

sjalusi og misunnelser, når det blir mangel på enhet og innført hykleri. Når de ødelegger gode gjerninger og utarter onder handlinger. Når alt dette oppstår midt oppi Islam, da vil samhörighet og fred bli ødelagt. Disse onde egenskaper og handlinger vil forårsake oppdelelse og separasjon, og den Hellige by vil bli tatt fra vår makt, det er sikkert.

Når dette skjer, vil etterfølgerne av Islam være så mange som melkornet i en deig, og tallet på de som vil ta over byen, ikke være mer enn saltkornet i en deig. Dette vil skje når muslimene gjennomgår forfall."

Slik var ordene til Umar Ibn al-Khattab (raa) da han tok over den Hellige by Jerusalem og Bayt al-Muqaddas.

Da 'Umar kom tilbake fra Hajj (pilgrimsferden) i 23 e.H ba ham:

"O Gud! Jeg begynner å bli gammel, min kropp er trøtt, min makt ebber ut og folk som jeg har ansvar for har spredd seg. Tilkal meg tilbake til Deg, min Gud!"

En kort tid etter å ha sagt denne bønningen, ble 'Umar myrdet av en mager, [zoroastrer] Abu Lulu Feroze. 'Umar var i moskéen i Medina og skulle til å lede en bønn. Han ble dolket i ryggen av mageren, som bar personlig nag mot kalifen. 'Umar døde ikke momentant, så da han fikk vite at attentatmannen var en magier, sa han "Takket være Gud, han er ikke en Muslim." Den andre kalifen døde første uken av Muharram, 24 e.H. og ble gravlagt ved siden av den Profeten (fvmh).

Før 'Umar døde, ble han spurt om å utpeke sin etterfølger. 'Umar utnevnte en komité som skulle bestemme dette. Komitéen besto av seks av de ti personene som sto Profeten (fvmh) nærmest. Om disse personene hadde Profeten sagt (fvmh). "De er paradises personer" -Ali, 'Uthman, Abdul Rahman, Sa'ad, Al-Zubayr og Talha. Disse skulle velge den neste kalifen blant seg. 'Umar skisserte også en retningslinje for hvordan de skulle gå frem hvis det skulle oppstå uenighet blant dem. Abdul Rahman ville ikke bli kalif så han fikk myndigdet av komitéen til å utnevne en kalif. Etter to dagers diskusjon mellom kandidatene, og etter å ha rådført seg med det muslimske samfunnet i Medina, ble det enighet om å velge Uthman eller Ali. Etter en kort tale og utspørring av 'Uthman og Ali, avla Abdul Rahman ed om trosskap og lydighet til 'Uthman som den nye kalifen. De resterende muslimene gjorde likeså og 'Uthman ble dermed utnevnt til den tredje kalifen av islam i Muharram, 24 e.H.

'Uthman bin Affan ble født syv år etter Profeten (fvmh). Han tilhørte Ommayad-grenen av Quraish stammen. Han lærte å lese og skrive i ung alder og ble en framgangsrik handelsmann. Før islam var 'Uthman kjent for sin oppriktighet og ærlighet. Han og Abu Bakr var nære venner og det var Abu Bakr som hadde ført 'Uthman til islam. Dette skjedde da han var trettifire år gammel. Noen år senere giftet han seg med Profetens andre datter, Ruqayya.

Til tross for hans ære, rikdom og status i Mekka, ble 'Uthman torturert av sine egne slektninger på grunn av hans nye tro. Han ble så tvunget til å emigrere til Abyssinia. Han kom tilbake til Mekka, men måtte igjen emigrere. Denne gangen til Medina, sammen med en del andre muslimer. I Medina blomstret 'Uthmans handelsvirksomhet igjen, akkurat som før. Hans gavmildhet hadde ingen grenser. Han var kjent for sin gavmildhet. Ved en rekke anledninger brukte han en god del av sine penger til velferd for muslimer og å utruste de muslimske hærene. Det er derfor han fikk tittelen 'Ghani' d.v.s. 'Den Gavmilde.'

'Uthmans kone, Ruqayya ble alvorlig syk like før slaget ved Badr. På grunn av dette ble 'Uthman fritatt for å være med ved slaget. Sykdommen var dødbringende. Da Profeten (fvmh) så Uthmans engstelse over tapet av sin kone, tilbød Profeten (fvmh) hans andre datter, Kulthum. Siden Uthman fikk æren av å være gift med to av Profetens døtre, ble han kjent som "Eier av to lys."

'Uthman deltok i Slaget ved Uhud og Vollgrav-slaget. Etter Vollgrav-slaget tenkte Profeten (fvmh) å utføre hajj (pilgrimsferden) og han sendte Uthman som sitt sendebud til Quraish stammen i Mekka. Quraish representantene han snakket med anholdt 'Uthman. Denne episoden endte med at muslimene undertegnet en pakt med Mekkas innbyggere. Denne pakten er kjent i den islamske historien som Hudaibiya pakten.

'Uthman var ærlig, mild og generøs. Han var også kjent for sin ydmykhet og gudfryktighet. 'Uthman pleide å bruke deler av nettene til å be. Han fastet annen eller tredje hver dag. Pilgrimsferden ble utført hvert år. Han pleide å ta vare på de trengende og sørget for at de fikk det nødvendige. Selv om

han var en velstående person levde han under enkle kår. Han pleide å sovne på sanden i Profetens moské. Uthman kunne Koranen utenat, hadde inngående kunnskap om konteksten og situasjonene som var knyttet til åpenbaringen av hvert vers i Koranen.

Egenskapene ved Abu Bakrs og 'Umars kalifat som f.eks. rettferdighet for alle, milde og humane policier for alle, anstrengelse i Guds vei og utbredelse av islam ble videreført under 'Uthmans styre. Han var rettferdig i alle sine handlinger. Han videreførte 'Umars ekspanderende virksomhet. 'Uthman klarte å øke kalifatets grenser til Marokko i vest til Afghanistan i øst og til Armenia og Azerbadjan i nord. Under hans kalifat ble marinen opprettet og alle de tidligere departementene ble fornyet. Mange offentlige prosjekter som var underveis ble utvidet og fullført. 'Uthman sendte fremtredende personligheter, (de nærmeste vennene (*sahaba*) til Profeten (fvmh)) som sine personlige rådgivere til de forskjellige provinsene for å undersøke hvordan de lokale myndighetene utførte sine oppdrag og hvordan folk levde.

Uthmans mest markerte bidrag til Guds religion var samlingen av en komplett offisiell tekst av Koranen. Mange kopier ble da lagd av dette settet og ble så sendt ut til forskjellige deler av det muslimske riket.

'Uthman regjerte i tolv år som kalif. De første seks årene var preget av indre fred og stabilitet. I andre halvdel av hans kalifat oppstod det et opprør. Jødene og magerene utnyttet situasjonen og forårsaket misnøye blant folk. De begynte med å utforme et komplott mot 'Uthman. De klaget i all offentlighet og vant veldig mye sympati. På den måten ble det vanskelig å skille venner fra fiender.

Det kan være vanskelig å tro at en hersker med en et slik imperium ikke klarer å slå ned et trivielt opprør. Hvis 'Uthman hadde ønsket det, kunne han ha slått ned på opprøret med en gang det begynte. Men han ville ikke være den første til å starte blodutgytelse av muslimer, uansett hvor opprørske de enn måtte være. Han foretrakk å snakke med dem og overtale dem med vennlighet og ærbødighet. Han hadde husket at Profeten (fvmh) en gang sa: "Når sverdet en gang er trukket ut fra sin slire blant mine tilhengere, vil den ikke bli satt tilbake før Dommedagen."

Opprørerne krevde at 'Uthman skulle fratse sin stilling og noen av *sahaba* rådet ham til det samme. 'Uthman ville gjøre dette, men han hadde avlagt en ed til Profeten (fvmh) "Kanskje vil Gud kle deg i en skjorte, 'Uthman, " hadde Profeten sagt til ham en gang, "og hvis folket vil ta den av, ikke tenk på dem." Da huset hans var omringet av opprørere, sa 'Uthman til en av sine venner: "Guds sendebud gjorde en avtale med meg og jeg vil vise tålmodighet ved å holde meg til den."

Etter at 'Uthmans hus hadde blitt omringet av opprørere i lang tid, brøt de seg inn i huset hans og myrdet kalifen. Da den første attentatmannens sverd traff 'Uthman, resiterte han denne versen fra Koranen:

"Gud er tilstrekkelig for deg mot dem. Han hører, - og vet." [2: 137]

Uthman vår kjære tredje khalifa døde fredag ettermiddag den 17 Dhul Hijja 35 e.H. (656 A.D). Han ble åttifire år gammel. Uthmans lik kunne ikke bli begravet før lørdag kveld siden opprørernes makt var så sterk. Han døde en martyrs død og ble begravet i martyrs klær, d.v.s. de blodmerkede plaggene hans.

Etter Uthmans martyrdom var kalifens stilling ledig i to eller tre dager. Mange insisterte på at Ali skulle ta over kalifatet. Men han følte seg ubekvem i denne posisjonen særlig fordi de som støttet ham var personer fra opprøret. Av den grunn nektet han å innta den nye stillingen. Etter at *sahaba* oppfordret Ali til å besitte stillingen, ble han enig..

Ali ibn Abi Talib var fetteren til Muhammad (fvmh). Han hadde vokst opp sammen med Profeten (fvmh) i hans hus og han giftet seg med den yngste av hans døtre, Fatima. Ali var blant Profetens (fvmh) nærmeste venner i nesten tretti år.

Ali var ti år gammel da Muhammad (fvmh) mottok den første åpenbaringen. En kveld så Ali, Muhammad (fvmh) og hans kone Khadija knelende i bønn. Han spurte Profeten (fvmh) om dets betydning. Ali ble fortalt at de ba til Gud, (Most High) og at han også burde akseptere islam. Ali sa at han først ville rådføre seg med sin far før han tok en avgjørelse. Han hadde en søvnløs natt, og om morgningen gikk han til Profeten (fvmh) og sa, "Gud rådførte seg ikke med min far når Han skapte meg, hvorfor skal jeg rådføre meg med min far angående troen på Gud?" Med det aksepterte han den nye troen.

Da det ble åpenbart til Muhammad (fvmh) "Advar din familie og dine nærmest" [26:214] inviterte han sine slektninger til et måltid. Etter måltidet kunngjorde Profeten (fvmh) sitt hellige oppdrag og spurte dem om de ville slå seg sammen med ham i dette oppdraget. Det var fullstendig taushet en stund, før Ali reiste seg, "Jeg er den yngste av alle som er her, mine øyne plager meg fordi de er dårlige og mine ben er tynne og svake, men jeg vil være med deg og hjelpe deg med det jeg kan. Forsamlingen brøtt ut i uavbrutt latter. Ingen trodde på Muhammad (fvmh) og hans ord og alle forlot huset. Ali var alltid tilstede når Profeten trengte ham. Gjennom mange kriger hadde han kjempet med stor tapperhet mot fienden. Da Profeten skulle forlate Mekka, og huset hans var omringet av de fiendtlige Quraishfolkene, var det Ali som smøg seg inn i hans seng for å lure fiendene utenfor. Ali ble gitt ansvaret for de gjenværende muslimene i Mekka da Profeten (fvmh) måtte flykte derfra. Ali ble pålagt å ta vare på eiendelene som folk hadde gitt til Muhammad (fvmh) til forvaring. Disse eiendelene skulle gis tilbake til dem som eide dem. Ali deltok i de fleste slag i islams tidligste kriger med dyktighet.

Bortsett fra ekspedisjonen til Tabuk, deltok Ali i alle de tidligere slagene i islam med utmerkelse, særlig i ekspedisjonen til Khaybar. Det sies at i slaget ved Uhud pådro han seg seksten sår. Profeten ga han navnet 'Asadullah' som betyr 'Guds løve'.

Ali var meget godt kjent med Koranens innhold og de øvrige kalifene, Abu Bakr, 'Umar og 'Uthman kontaktet Ali mange ganger i deres respektive kalifat for å rådføre seg med Ali. Når 'Umar måtte forlate Medina ved forskjellige anledninger ble Ali hans stedfortreder. Ali bemerket seg også i arabisk litteratur og var en pionér i feltene grammatikk og retorikk. Hans taler, foredrag og brev har vært eksemplariske for litteraturen i mange generasjoner. Til tross for slike egenskaper var Ali en meget ydmyk og beskjeden person.

Som nevnt tidligere godtok Ali kalifatet med litt motvilje. 'Uthmans drap førte til uroligheter blant provinsene under muslimsk herredømme. Ali mente at disse ubehagelige situasjonene skyldtes inkompetente guvernører. Av den grunn avsatte Ali alle guvernørene som hadde blitt oppnevnt av Uthman. Alle guvernørene godtok kalifens avgjørelse utenom Muawiya. Han nektet å fratse sin stilling som guvernør i Syria før Uthmans drapsmann var funnet. Profetens enke, Aisha, sa seg enig i dette. På grunn av de hektiske begivenhetene rundt Uthmans drap var det vanskelig å identifisere gjerningsmannen. Ali nektet å straffe en uskyldig person på grunn av hastverk. Dette førte til en krig mellom Ali og Aisha. Aisha angret senere på denne avgjørelsen og klarte ikke å tilgi seg selv. På grunn av urolighetene i Hijaz (den del av Saudi Arabia hvor Mekka og Medina ligger) måtte Ali flytte hovedstaden til Irak. Muawiya markerte sitt misnøye med Ali mer åpent og dette førte til nok en krig mellom de to partene. Slaget var ikke avgjørende og det førte til at Ali ble nødt til å akseptere Muawiyas *de facto* regjering i Syria.

Selv om Alis kalifat var preget av mye intern uro klarte han å innføre en del reformer, blant annet innsamling av statsinntekter.

I år 40 e.H. samlet en gruppe fanatikere, kalt Kharijittene, seg . De var uenige i det kompromisset Ali hadde inngått med Muawiya og mente at verken Ali eller Muawiya var egnet som kalif eller guvernør av Syria. De hadde også innvendinger mot guvernøren av Egypt, Amr bin al-Aas. De gikk så langt som å si at kalifatet opphørte etter 'Umar og at muslimene burde leve uten noen hersker over dem utenom Gud. De sverget at alle tre skulle dø og det ble sendt ut snikmordere. Drapsmennene som skulle ta livet av Muawiya og Amr bin al-Aas klarte ikke å fullføre oppdraget. De ble tatt til fange og henrettet. Ibn-e-Muljim, som skulle ta livet av Ali klarte å fullføre sitt oppdrag. Han klarte å snike seg inn i moskéen hvor Ali var opptatt med *salah*. Ibn-e-Muljim stakk Ali i ryggen med en kniv og drepte ham. Den 20de Ramadan 40 e.H døde den siste av de rett-visede kalifene. Måtte Gud være tilfreds med dem og gi dem evig belønning.

Med Alis død var den første og mest markerte fasen i muslimenes historie over. Gjennom hele denne perioden hadde Guds Bok og Profetens praksis, d.v.s. Koranen og Sunnah, vært rettesnor for lederne, og rettesnor for moralsk standard. I disse tider var de regjerende, de regjerte, de rike og de fattige, de mektige og de svake, alle underkastet den samme Guddommelige Lov. Det var en epoke av frihet og likestilling, gudfryktighet og ydmykhet. Sosial rettferdighet ble ikke utført av hensyn til privilegier.

Etter Alis død tok Muawiya over som kalif og etter den tid ble kalifatet nedarvet fra en konge til den neste.